

UZASADNIENIE

(ograniczone na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. do części wyroku wskazanej we wniosku, to jest co do kary):

A. I. (1) stała pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 18 lipca 2011r za pośrednictwem sieci internet, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600,-zł firmę (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) w ten sposób, że po zarejestrowaniu się na stronie internetowej (...) wprowadziła w/w firmę w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki gotówkowej tj. zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, a następnie zawarła umowę pożyczki nr (...) na kwotę 600,-zł, po czym z powyższego zobowiązania się nie wywiązała, czym działała na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z/s S. ((...) Sp. z o.o.).

Oskarżona liczy 33 lata , jest bezdzietną mężatką, nie ma na utrzymaniu innych osób, nie posiada również majątku. Na stałe zamieszkuje w J., obecnie zaś odbywa kary pozbawienia wolności w ZK w Nowej Hucie.

W okresie od 10.10.2011r do 19.01.2018r oskarżona była 26-krotnie skazywana za przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

(Dowód: dane osobopoznawcze – k. 138, dane o karalności – k. 127-131 informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 132-137)

Oskarżona nie kwestionowała swojego sprawstwa i winy, przyznając się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówiła składania szczegółowych wyjaśnień.

(Dowód: protokół przesłuchania podejrzanej – k. 124-125)

Sąd zważył co następuje:

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2019r tut. Sąd wymierzył A. I. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn zarzucany jej aktem oskarżenia, orzekł o przepadku dowodu rzeczowego oraz odstąpił od obciążania oskarżonej kosztami postępowania.

Wymierzona kara w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia również cel prewencyjny kary.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 53 § 2 kk wymierzając karę Sąd bierze pod uwagę motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Zdaniem Sądu stopień winy A. I. określić należy jako znaczny. Jest ona bowiem osobą pełnoletnią, dysponującą określonym zasobem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwalających jej na prawidłowe rozeznanie dobra i zła i pokierowanie swoim postępowaniem w sposób zgodny z obowiązującym prawem. Nie sposób dopatrywać się u oskarżonej również takich schorzeń bądź uszczerbku psychicznego, które wykluczałyby możliwość rozpoznania znaczenia podjętych działań, ich konsekwencji, jak i pokierowanie swoim postępowaniem.

Odnosząc się do stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął głównie pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynów, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy.

Czyn z art. 286 § 1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

W ocenie Sądu brak jest przesłanek do tego, aby w przypadku oskarżonej sięgać po zagrożenie najsurowsze, zaś wymierzona jej kara jest sankcja wystarczająca dla uzyskania efektu resocjalizacyjnego wobec oskarżonej i jednocześnie pozostaje adekwatną także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Niewątpliwie na niekorzyść oskarżonej przemawia jej wielokrotna karalność za tożsame przestępstwa, co w ocenie Sądu świadczyć może o tym, że z popełnienia przestępstw uczyniła ona swego rodzaju sposób na życie. Okoliczność ta stała się zresztą istotną przeszkodą do potraktowania niniejszego casusu jako przypadku mniejszej wagi.

Niemniej jednak, zważywszy na fakt, że jednym z wyznaczników stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymienionych w art. 115 § 2 kk jest rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, zaś w omawianej sprawie wartość ta wyraża się kwotą 600,-zł, to w ocenie Sądu trudną ją uznać za szczególnie wysoką, a wręcz przeciwnie. W obecnych realiach kwota ta stanowi zaledwie 1/3 minimalnego wynagrodzenia, zaś w momencie popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu kwota ta stanowiła ok. 1/2 minimalnego miesięcznego wynagrodzenia. Z tego też względu wymiar kary powinien i tę okoliczność uwzględniać. Trzeba również pamiętać o tym, że w momencie popełniania zarzucanego czynu A. I. (1) nie była jeszcze osobą karaną, skoro pierwszy wyrok skazujący przeciwko niej zapadł dopiero w dniu 10.10.2011r. Na korzyść oskarżonej wypada również jej stosunek do popełnionego czynu - oskarżona bowiem pismem z dnia 20 maja 2019r (k. 158) wyraziła skruchę i gotowość poddania się karze dobrowolnie, przy czym w ocenie Sądu brak jest argumentów przemawiających za tym, aby to stanowisko oskarżonej uznać za nieszczerze, skoro oskarżona zapewne ma świadomość faktu, że z racji swojej późniejszej karalności i tak ciąży na niej wieloletni okres pobytu w Zakładzie Karnym, a tym samym próba uniknięcia lub choćby tylko zminimalizowania kary z góry skazana jest na niepowodzenie.

Ważąc zatem okoliczność obciążającą w postaci karalności A. I. (1) po popełnieniu czynu opisanego zarzutem, jak i okoliczności łagodzące wskazane powyżej wymierzona kara realizuje założone przez ustawodawcę cele, a ponadto stanowi sprawiedliwą odpłatę za popełniony czyn, nie ma natomiast charakteru jedynie odwetowego.

Stosując się do przesłanek z art. 44 § 2 kk Sąd orzekł również o przepadku dowodu rzeczowego w postaci dokumentacji pożyczkowej, albowiem niewątpliwie jest to dowód służący do popełnienia przestępstwa.

Jednocześnie Sąd odstąpił od orzekania o środku kompensacyjnym z uwagi na to, że z relacji przedstawiciela pokrzywdzonego tj. św. K. K. wynika, że pokrzywdzony dysponował tytułem wykonawczym, na podstawie którego wszczął egzekucję komorniczą przeciwko oskarżonej, która jednak okazała się bezskuteczna. Tymczasem jak wynika z art. 415 § 1 zd. 2 kpk nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Wobec faktu, że A. I. (1) aktualnie przebywa w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności do 2032r i nie posiada żadnego majątku, w ocenie Sądu niezasadne byłoby obciążanie jej kosztami postępowania w sprawie, których i tak nie byłaby w stanie uiścić. Z tego też powodu Sąd zwolnił oskarżoną od poniesienia tych kosztów i obciążył nimi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.